

62 Aar, ophører Invaliderenteudbetalingen i Henhold til Forsikringen, men Udbetalingen af Invalidererte fortsættes dog til vedkommendes Død med uforandret aarligt Beløb, og Udgiften hertil udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af Forsørgelseskommunen. Princippet i denne nye Paragraf billiger Folketingsudvalget fuldt ud. Vi betragter det i Virkeligheden som en heldig Løsning af det oprindelige, lidt vanskelige Problem, hvorledes man skulde stille sig, naar man fra en eller anden Side vilde spørge: Naar 62 Aars Alderen er naaet, hvorledes staaer vedkommende Invalid saa i det med Hensyn til sin sociale Forsørgelse? Vi betragter det i Folketingsudvalget som heldigt, at enhver Frygt hos en saadan Invalid for nogen Sinde at skulle komme til at staa paa bar Bund herved fuldkommen er fjernet. Invaliden ved, at Invaliderenten vil blive ham udbetalt fremdeles efter hans fyldte 62de Aar, men ganske vist paa et andet økonomisk Grundlag, saaledes at Udgiften derved bæres, ikke af den forsikrede, af Arbejdsgiverne og Staten og Kommunen i Forening, men udelukkende af Staten og Kommunen med Halvdelen hver. Her har man altsaa i Landstinget indført den Bestemmelse, at Fordelingen her bliver, at Halvdelen udredes af Statskassen og Halvdelen af Forsørgelseskommunen. Mod denne Bestemmelse blev der fra visse Sider i Folketingsudvalget rejst Indvendinger, og Sagen blev drøftet, men selv om der utvivlsomt var delte Meninger om, hvad man i saa Henseende kunde betragte som hensigtsmæssigt og retfærdigt, skal jeg — skønt jeg selvfølgelig ikke skal indlade mig paa nogen som helst Kritik af det rent saglige Grundlag for Medlemmernes Opfattelse af Sagen —, udtale overfor det Argument, som fra visse Sider fremkom, — at naar man har en Refusionsbestemmelse af anden Art i de fleste tilsvarende Love, nemlig at Halvdelen udredes af Statskassen, $\frac{3}{8}$ af Forsørgelseskommunen og $\frac{1}{8}$ af Opholdskommunen, vilde det være rigtig at opretholde den samme parallelle og analoge Fremgangsmaade, — at i denne Lov er der intet udtalt om selve Problemet, hvorledes selve Refusionsspørgsmaalet bedst skal løses. Jeg kan være fuldstændig enig med en af de meget sagkyndige Mænd, maaske den mest sagkyndige paa dette Omraade, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Steincke, i, at vore Refusionsbestemmelser er en Urskov, hvor alt er saa sammenfiltret, at ikke blot Politikere, men endogsaa meget vel bevandrede Kommunalmedlemmer har ondt ved

at finde Rede i dem, og jeg kunde ønske ligesom han, at der en Gang gennem dette Vildnis kunde blive hugget en farbar Vej, som almindelige Kommunalmedlemmer og Politikere kunde overskue og færdes sikkert paa. Men her er kun Tale om, hvorvidt man paa dette Punkt skulde gøre Undtagelse ved denne bestemte Lov, og dér er jeg glad ved, at man i Folketingsudvalget er enedes om at indstille til Folketinget at vedtage den Ændring, at Refusionsbestemmelserne her blev formet paa samme Maade som i tilsvarende Love: Halvdelen bæres af Staten og Halvdelen af Opholdskommunen, dog med Ret til Refusion af de 3 Fjerdedele hos Forsørgelseskommunen eller den Kommune, der eventuelt træder i Forsørgelseskommunens Sted, og med den almindelige Bestemmelse om hvilende Erhvervelse af Forsørgelsesret, saa længe Invaliderenten oppebæres. Til min Glæde udtalte Ordføreren i Landstinget ved tredie Behandling, at saafremt en saadan Ændring skulde ønskes i Folketinget, vilde Landstinget efter hans Overbevisning være villigt til at modtage den. Hvis ikke Udvalget og ikke mindst Udvalgets Formand havde næret denne fulde Forvisning, vilde jeg have betragtet det som højst betænkeligt paa et saa sent Tidspunkt at indføre nogen Ændring ved eneste Behandling her. Men jeg tror at kunne sige med fuldkommen Sikkerhed — saa vidt som menneskelig Sikkerhed overhovedet er mulig —, at naar denne Ændring vedtages her ved eneste Behandling, vil Lovforslaget i Dag eller senest i Morgen blive accepteret af det andet høje Ting, og dermed vil disse Lovforslag være gennemførte.

Jeg tror, man fra alle Sider vil kunne være enig i først og fremmest at lykønske Befolkningen til, at vi derigennem har faaet en haardt tiltrængt og sikkert meget heldbringende Udvidelse af den sociale Forsorg; og jeg tror, man kan lykønske den højtærede Minister til, at det er sket under hans Førerskab her i Tinget, og ikke mindst tror jeg, at Udvalgets og Tingets Medlemmer kan lykønske hinanden og sig selv til, at vi har været med til at føre disse betydningsfulde Lovforslag ud i Livet.

Hermed skal jeg indstille Lovforslaget om Invalideforsikring til Vedtagelse, dog med den af Udvalget foreslaaede nys omtalte Ændring.

Johannes Lou: En almindelig Gennemgang af de Ændringer, som foreligger her, har den ærede Ordfører (Hegelund-Lange) jo foretaget, og baade